

[Pia Kjærsgaard]

på bordet. Det er falsk og hyklerisk, det, der her er sket.

Siden regeringen trådte til, er de direkte skatter steget med 45 mia kr. 45 mia kr. på 3 år. Hvordan kan det så ske? Jo, det er egentlig ret simpelt. Regeringen har i forlig på forlig, som vi kender fra de tidligere år, knyttet sig stærkt til skatte- og afgiftspartiet socialdemokratiet, hvis sociale demokrati man kan sætte et stort spørgsmålstejn ved.

Finanslovforslaget for 1986 er endnu et eksempel på regeringens manglende ønsker om eller evner til at acceptere, at det offentlige overforbrug er alt, alt for stort.

Det har været strenge tider for de danske værfter, og det er fortsat helt umulige tider for værfterne. Ved regeringens hasteindgreb mod leasing, som partout skulle gøres til noget fordækt og forkert, var kun fremskridtspartiet fortaler for en bevarelse af de ordninger, der var gældende inden indgrebet, men med sædvanlig arrogance og bedreviden overhørte man i regeringen vore advarsler, og hvad skete? Der skete nøjagtig det samme i den sag, som fremskridtspartiet havde advaret imod, nemlig at værfterne ville komme i en totalt umulig situation og i tusindvis af arbejdspladser ville være i fare for nedlæggelse.

Det meste af 1985 har regeringen repræsenteret ved industriministeren så holdt møder med værftslederne, og nu er leasingbegrebet igen blevet indført, men nu er situationen i mellemtiden blevet helt anderledes. Regeringen har nemlig i den mellemliggende tid lavet endnu et forlig med socialdemokratiet, et forlig, der skal vende op og ned på det pilrådne skattesystem, så det bliver endnu mere administrativt og pilråddent og tungt at arbejde med.

Leasingtanken har ingen i sigte mere, når de nye beskatningsregler træder i kraft opdelt i aktive og passive investeringer.

Nye ansættelser inden for det offentlige bliver også et af de negative resultater af dette skatteforlig, og det er så sandelig ikke flere offentligt ansatte, vi har brug for. Det er jo et faktum, at der under denne regering, denne borgerlige regering, er kommet ca. 50.000 flere ansatte ind under skatteydernes lønudbetaling. Det er nøgne tal, som godt kan være kedelige, men de viser trods alt sandheden om regeringens løftebrud. Det er også sket på dette område.

1986 vil bringe nye økonomiske problemer ind i de danske hjem. Skattekortene for 1986 er netop udsendt, og dér kan enhver konstatere den triste besked om merudbetaling til staten. Knap nok er man blevet færdig med den tvungne opsparing, før regeringen må sætte ind med nye skatter og afgifter, fordi man ikke ønsker at skære i de offentlige overflødsbudgetter.

1986 bliver året, før skatteforliget træder i kraft, og året, hvor mange af dette forligs forudsætninger væltes. I 1986 vil pensionsordningerne aflevere milliardbeløb til regeringens overforbrug, og også realrenteafgiften er en urimelighed, som fremskridtspartiet indså, da realrenteafgiften blev gennemtvunget af regeringen efter historiens største regeringskovending. Med god grund sagde vi nej til denne milliardbeskatning af pensioner.

Ja men er regeringspartierne så enige om, at den politik, der føres, er den rigtige? Jeg tror, at jeg uden at ryste på stemme eller hånd kan sige, at det er man aldeles ikke enige om. Fra tid til anden kommer der nogle bjæf fra de forskellige regeringspartier, og mange såkaldte mærkesager er faldet til jorden. Også vedtagne love, som regeringen har andel i, har kort tid efter givet anledning til efterrationalisering i regeringspartierne, og det er jo interessant.

Landbrugsministeren fortrød sin godkendelse af miljøministerens lovgivning før sommerferien, og de borgerlige har givet udtryk for, at man ikke var opmærksom på følgerne af udlændingeloven. Værftskatastrofen har jeg allerede nævnt.

Fordi fremskridtspartiet advarer og påviser, bliver vi gang på gang kaldt et protestparti. Vi advarer, fordi vi mener, at folketingsflertallet tvinger love, urimelige, dårlige, urigtige love, ned over hovedet på befolkningen. Derfor er vi af vore politiske modstandere og medierne udråbt til et protestparti. Det er selvfølgelig ment negativt fra disse parters side, men egentlig er vi ikke ret kede af den betegnelse. For hvad er det, fremskridtspartiet protesterer imod? Jo, vi protesterer imod en finanslov med underskud, mod skattestigninger, mod afgiftsforhøjelser, mod indgreb i fradrag, mod tvungne opsparinger, mod forøgelsen i de offentligt ansattes antal, mod forringelse af reallønnen, mod manglende besparelser, ja, listen kan blive